

Arrest

nr. 181 741 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 augustus 2016.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2016.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 augustus 2016.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Ze betoogt dat in de motivering van de bestreden beslissing niets kan worden gelezen met betrekking tot de in casu opgelegde minimumtermijn van 7 dagen. De Raad stelt zich bij deze kritiek ten aanzien van het opleggen van een minimumtermijn van 7 dagen om het grondgebied te verlaten betreft, echter de vraag naar het belang dat de verzoekende partij heeft bij het aanvoeren van deze kritiek nu er reeds meer dan 30 dagen zijn verstreken sinds de betekening van de bestreden beslissing en zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet, en dit zonder dat het bestuur in die periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregel gedwongen ten uitvoer te leggen (cf. RvS 30 augustus 2011, nr. 214.891). Zodoende stelt haar kritiek onder het eerste middel op dit punt haar niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. Bovendien kan zij steeds bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verzoeken conform artikel 74/14 §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Het eerste middel lijkt onontvankelijk.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij niet over een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument beschikt, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist.

De verzoekende partij betoogt dat er in casu niet slechts sprake is van een loutere intentie om samen te wonen of enkel een de facto samenwonen, maar dat ze met haar partner immers ook een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde bij de ambtenaar van de burgerlijke stand en stelt dat met dit gegeven kennelijk geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing. Ze voert aan dat de bestreden beslissing hierdoor niet op afdoende en wettelijke wijze gemotiveerd wordt en benadrukt dat het niet redelijk is om slechts te gewagen van een intentie tot samenwonen of de facto samenwonen terwijl haar relatie ook werd geformaliseerd door het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over de intentie om wettelijk samen te wonen evenals over de de facto samenwoonst. De gemachtigde lijkt het bestaan van een gezinsleven op zich niet te betwisten maar oordeelt dat “de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf” geeft en “ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar kinderen en met hun gezamenlijke kinderen” hem niet automatisch recht op verblijf geeft. Waar de verzoekende partij betoogt dat deze motivering geen rekening houdt met het gegeven dat de relatie werd geformaliseerd door het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, wijst de Raad er op dat, zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft in haar verzoekschrift bij de bespreking van de feiten evenals onder de bespreking van het derde middel, deze verklaring van wettelijk samenwoonst nog niet werd geregistreerd en de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing nam houdende uitstel van de vermelding in het rijksregister van deze verklaring van wettelijke samenwoning, zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig

voorhouden dat er in casu ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing sprake zou zijn geweest van een geformaliseerde, wettelijke samenwoning. Derhalve is het ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in haar motivering te spreken van een 'intentie om wettelijk samen te wonen'.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht in de zin van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze betoogt dat haar dwingen om het grondgebied te verlaten neerkomt op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in haar beschermde familie- en gezinsleven aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land. De verzoekende partij merkt overigens op dat het in casu niet louter gaat om een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, doch dat zij en haar partner nog het voorwerp uitmaken van een onderzoek naar hun relatie en in het geval van een beslissing tot weigering van registratie van hun verklaring van wettelijke samenwoning zij in toepassing van artikel 1476quater in fine van het Burgerlijk Wetboek nog beschikken over een beroepsmogelijkheid tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Ze stelt dat de bestreden beslissing, waardoor ze niet in België aanwezig kan zijn gedurende huidig onderzoek en de eventuele beroepsprocedure, het haar derhalve onmogelijk maakt ten volle de beschikbare wettelijke middelen aan te wenden om haar familiale situatie formeel erkend te zien.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat daar waar de verzoekende partij een betoog rond het tweede lid van artikel 8 van het EVRM voert, in casu geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf en aldus geen sprake is van 'inmenging' gezien het om een eerste toelating gaat, zodoende dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is en dit betoog niet dienstig aangevoerd kan worden.

Volgens het EHRM moet er in het geval van een eerste toelating onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij door louter een hypothetisch betoog te voeren door te stellen dat ze in het geval van een beslissing tot weigering van registratie van haar verklaring van wettelijke samenwoning nog beschikt over een beroepsmogelijkheid en ze omwille van de bestreden beslissing niet in België aanwezig kan zijn gedurende huidig onderzoek en de eventuele beroepsprocedure, niet aantoont dat er hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezins- en familieleden elders verder te zetten. Ze toont niet aan dat, gedurende het huidig onderzoek of een eventuele hypothetische beroepsprocedure, aangezien het onderzoek naar de verklaring van wettelijke samenwoning nog hangende is, haar aanwezigheid of persoonlijke verschijning verplicht zou zijn waarbij de Raad er bovendien op wenst te wijzen dat de verzoekende partij niet aangeeft waarom de bijstand en vertegenwoordiging van een advocaat niet voldoende zou zijn in huidig en dergelijk geval. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofdte van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 november 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 17 januari 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 31 oktober 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt bij het standpunt van haar verzoekschrift te blijven. VwP wijst op de beschikking en sluit er zich bij aan en wijst tevens op de weigering van registratie van de vraag tot wettelijke samenwoning d.d. 5 september 2016”*.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij door te stellen dat ze bij het standpunt van haar verzoekschrift blijft, geen elementen aanbrengt die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 31 oktober 2016 werd aangegeven. De Raad laat aldus gelden dat de verzoekende partij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking ten onrechte werd genomen.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 31 oktober 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het eerste middel onontvankelijk is en het tweede en derde middel, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU